

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	VII K 823/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1	D. D.	w dniu 28 kwietnia 2020 roku około godz. 22:00 w P. przy ul. (...), udzielił pomocy w ten sposób, że odjechał z miejsca zdarzenia z nieustalonym dotąd sprawcą, który wcześniej usiłował dokonać kradzieży z włamaniem	

		<p>do samochodu marki V. (...) o nr rej. (...), który po uprzednim otwarciu w nieustalony sposób drzwi od strony pasażera dostał się do wnętrza auta, w którym wyrwał klamkę schowka samochodowego, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na interwencję pokrzywdzonego M. U., będąc uprzednio karanym za umyślne przestępstwo podobne i przed upływem pięciu lat od odbycia za nie kary w rozmiarze przekraczającym 6 miesięcy pozbawienia wolności, wyczerpując swoim zachowaniem dyspozycję art. 18 § 3 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,</p>	
1	D. D.	<p>w dniu 15 maja 2020r ok. godz. 11:00 na ul. (...) w P., woj. (...), kierował pojazdem mechanicznym tj. samochodem m-ki O. (...) o nr rej. (...) po drodze publicznej będąc w stanie nietrzeźwości prowadzącym o godz. 11:20 do stężenia na poziomie 0,37 mg/l, o godz. 11:36 do stężenia na poziomie 0,30 mg/l, o godz. 12:15 do stężenia na poziomie 0,25 mg/l, o godz. 12:20 do stężenia na poziomie 0,24 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, czym umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wyczerpując swoim</p>	

		zachowaniem dyspozycję art. 178a § 1 kk,	
1	D. D.	w dniu 15 maja 2020r ok. godz. 11:00 przy ul. (...) w P. woj. (...) nie zatrzymał niezwłocznie pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...) i kontynuował jazdę pomimo wydania polecenia zatrzymania pojazdu przy użyciu sygnałów dźwiękowych i świetlnych przez osoby uprawnione do kontroli drogowej, tj. funkcjonariuszy Policji z Komendy Miejskiej Policji w P. poruszających się radiowozem nieoznakowanym, wyczerpując swoim zachowaniem dyspozycję art. 178b kk.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
1. W dniu 28 kwietnia 2020 roku około godziny 22:00 w P. przy ul. (...), nieustalony sprawca włamał się do samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Będąc w jego wnętrzu wyrwał klamkę schowka samochodowego. Nie zdołał dokonać kradzieży pojazdu, z uwagi na nadejście jego właściciela M. U.. Mężczyzna zaczął szarpać się z właścicielem pojazdu, po czym zdołał się wyrwać i uciec. Wsiadł wówczas do stojącego w pobliżu	1) Zeznania świadka M. U. 2) Częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. D. 3) Notatka urzędowa 4) Protokół oględzin 5) Protokoły okazania	1) 21v 2) 43-43v, 151 3) 1, 9, 10, 14, 15 4) 2-3 5) 16v-17, 19v	

<p>pojazdu marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), w którym na miejscu kierowcy siedział D. D.. Mężczyźni odjechali.</p>			
<p>2. W dniu 15 maja 2020 roku w związku ze zdarzeniem z dnia 28 kwietnia 2020 roku w ramach prowadzonych czynności funkcjonariusze Policji chcieli wylegitymować kierowcę pojazdu O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), D. D., którego zastali siedzącego w pojeździe przy ul. (...) około godziny 11:00. D. D. na widok funkcjonariuszy Policji gwałtownie ruszył i odjechał. Nie zatrzymał pojazdu i kontynuował jazdę pomimo wydania polecenia zatrzymania pojazdu przy użyciu sygnałów dźwiękowych i świetlnych przez funkcjonariuszy Policji z Komendy Miejskiej Policji w P. poruszających się radiowozem nieoznakowanym.</p>	<p>1) Wyjaśnienia oskarżonego D. D. 2) Notatka urzędowa</p>	<p>1) 151 2) 24, 25</p>	
<p>3. D. D. kierował wówczas pojazdem po drodze publicznej będąc w stanie nietrzeźwości. Został on poddany badaniom na stan trzeźwości. Badanie, wykazało stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu w organizmie na poziomie odpowiednio:</p>	<p>1) Wyjaśnienia oskarżonego D. D. 2) Notatka urzędowa 3) Protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości</p>	<p>1) 43-43v, 151 2) 24, 25 3) 28, 30</p>	

<p>- prowadzącym o godz. 11:20 do stężenia na poziomie 0,37 mg/l,</p> <p>- o godz. 11:36 do stężenia na poziomie 0,30 mg/l,</p> <p>- o godz. 12:15 do stężenia na poziomie 0,25 mg/l,</p> <p>- o godz. 12:20 do stężenia na poziomie 0,24 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.</p>			
<p>4. D. D. był uprzednio wielokrotnie karany, w tym m.in.:</p> <p>- wyrokiem Sądu (...) w P. (...) z dnia 17 czerwca 2010 roku w sprawie (...) za czyn z art. 280 § 1 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono na okres próby 4 lat. Postanowieniem z dnia 27 listopada 2013 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszonyj kary. Na poczet kary zaliczono okres pozbawienia wolności od 27 sierpnia 2014 roku do 25 kwietnia 2016 roku. Kara została wykonana w okresie od 26 czerwca 2017 roku do 27 października 2017 roku.</p>	<p>1) Karta karna</p> <p>2) Odpis wyroku (...)</p> <p>3) Obliczenie kary</p> <p>4) Zawiadomienie o zwolnieniu ze sprawy</p>	<p>1) 73-75</p> <p>2) 79-80</p> <p>3) 82</p> <p>4) 83</p>	
<p>1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCena DOWODÓW			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1,2,3	Częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. D.	<p>Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego w zakresie, w którym przyznał się on do zarzucanych mu czynów wypełniających znamiona z art. 178a § 1 kk oraz art. 178b kk. Korespondują one z pozostałym zgromadzonym w sprawie nieosobowym materiałem dowodowym.</p> <p>Do relacji D. D. dotyczących zdarzeń z dnia 28 kwietnia 2020 roku należy podejść ostrożnie. Sąd uwzględnił ją jedynie co do okoliczności, w której oskarżony potwierdza, że był w pojeździe marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przy ul. (...) w P. około godziny 22:00 i jako osoba kierująca odjechał wspólnie z nieznanym mężczyzną.</p>	
1	Zeznania świadka M. U.	Zeznania wskazanego świadka należy ocenić pozytywnie. Jest on osobą	

		<p>obcą dla oskarżonego, nie mającą interesu w tym, aby składać nieprawdziwe zeznania. Świadek relacjonuje co do wydarzeń z dnia 28 kwietnia 2020 roku w sposób konsekwentny, spójny z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym w sprawie. Złożone przez niego dwukrotnie zeznania w ramach toczącego się postępowania są tożsame z jego twierdzeniami w ramach dokonywanych czynności okazania pojazdu oraz wizerunku.</p>	
3	Protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości	<p>Dokument ten został sporządzony w sposób jasny i przejrzysty, a stężenie alkoholu podane zostało we właściwych jednostkach (mg/l).</p> <p>O warunkach oraz sposobach prowadzenia badań mających na celu ustalenie zawartości w organizmie alkoholu traktuje ustawa z dnia 26 października 1982 roku o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz.U. z 2007r., Nr 70, poz. 473 z późn. zm.). Ustawodawca zawarł w cytowanej ustawie delegację dla ministra zdrowia do określenia warunków i sposobów prowadzenia takich badań. Aktualnie zasady te reguluje rozporządzenie Ministra</p>	

		Zdrowia i Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 28.12.2018r. (Dz.U. z 2018r., poz. 2472) w sprawie badań na zawartość alkoholu w organizmie, bardzo szczegółowo traktując o problematyce badań nieinwazyjnych za pomocą tzw. „analizatora wydechu”. Treść protokołu dowodzi, iż badania trzeźwości oskarżonego prowadzono zgodnie ze wskazaniami § 3 ust. 1 pkt 1 oraz § 4 ust. 2 powołanego wyżej rozporządzenia.	
1,2,3 1 1 4 4 4 4	Notatka urzędowa Protokół oględzin Protokoły okazania Karta karna Odpis wyroku (...) Obliczenie kary Zawiadomienie o zwolnieniu ze sprawy	Nie budzą wątpliwości co do autentyczności, ani rzetelności.	
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1	Częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. D.	Wyjaśnienia oskarżonego w zakresie jego twierdzeń, że nieustalony mężczyzna,	

		który wszedł w dniu 28 kwietnia 2020 roku do pojazdu V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), zrobił to przez pomyłkę, będąc pod wpływem alkoholu, są niespójne i nielogiczne. Nie wytrzymują one konfrontacji z wiarygodną relacją świadka M. U..	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1, 2, 3	D. D.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Zgromadzony materiał dowodowy dawał podstawy do przypisania oskarżonemu zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk. Co do zasady kradzież z włamaniem zachodzi wtedy, gdy jej sprawca zabiera mienie w celu przywłaszczenia w następstwie usunięcia przeszkody materialnej, będącej częścią konstrukcji pomieszczenia zamkniętego lub specjalnym zamknięciem			

tego pomieszczenia, utrudniającym dostęp do jego wnętrza (wyrok SN z dnia 18 grudnia 2002 r., III KKN 423/00, Lex nr 75463). Istota włamania sprowadza się do fizycznego uszkodzenia lub zniszczenia bariery chroniącej dostęp do rzeczy, a jednocześnie polega na zachowaniu, którego podstawową cechą jest nieposzanowanie woli dysponenta rzeczy zabezpieczenia jej przed innymi osobami. Przy czym istotą zabezpieczenia nie jest uczynienie całkowicie niemożliwym dostępu osobom nieuprawnionym do zabezpieczonego przedmiotu w taki sposób, iż dostęp ten jest możliwy jedynie dzięki zastosowaniu siły fizycznej lub specjalnych środków technicznych, lecz stworzenie zewnętrznej bariery jednoznacznie sygnalizującej, że celem jej zainstalowania było wykluczenie dostępu do tych przedmiotów przez osoby nieuprawnione (wyrok SA w Białymstoku z dnia 8 października 2002 r., VIII Aka 505/02, Prok.iPr. 2004/10/21). Przełamanie zabezpieczeń na komputerze lub systemie komputerowym, elektronicznych urządzeniach bankowych (bankomatach) i dokonanie w wyniku tego zaboru cudzych pieniędzy, wypełnia znamiona

kradzieży z włamaniem z art. 279 § 1 kk (post. SA w Katowicach z 13.2.2008 r., II AKp 24/08, KZS 2008, Nr 4, poz. 83, s. 49; M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas, Przepisy, s. 78; por. J. Wojciechowski, Kodeks, s. 487).

Oskarżony stoi przed zarzutem popełnienia czynu polegającego na udzieleniu pomocy innej osobie do popełnienia kradzieży z włamaniem. Istota pomocnictwa polega na obiektywnym ułatwieniu popełnienia czynu zabronionego, przy czym od strony podmiotowej pomocnictwo charakteryzuje się zamiarem, aby inna osoba popełniła czyn zabroniony, a zamiar odniesiony jest do wszystkich znamion strony przedmiotowej" (wyrok SA w Katowicach z dnia 25 lutego 2015 r., II AKa 457/14). W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że: "Udzielający pomocy musi chcieć, aby inna osoba dokonała przestępstwa, albo przewidując możliwość dokonania przez inną osobę takiego czynu na to się godzić" (wyrok SN z dnia 7 marca 2003 r., WA 8/03; postanowienie SN z dnia 20 października 2005 r., II KK 184/05). Pomocnictwo z art. 18 § 3 kk może bowiem zostać popełnione

w zamiarze bezpośrednim bądź ewentualnym, za czym przemawia zwrot "kto w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego", jednakże zamiar ten nie może być dorozumiany, ale musi być pewny, udowodniony, by takiemu sprawcy móc przypisać pomoc innej osobie w dokonaniu czynu zabronionego" (wyrok SA w Poznaniu z dnia 16 grudnia 2014 r., II AKA 230/14, LEX nr 1602967). Zamiar odniesiony jest do wszystkich znamion strony przedmiotowej pomocnictwa. Udzielający pomocy musi obejmować świadomością to, że podejmując określone czynności lub nie wykonując ciążącego na nim obowiązku niedopuszczenia do popełnienia czynu zabronionego, ułatwia w ten sposób innej osobie popełnienie czynu zabronionego. Powinien on też obejmować świadomością, że czyni to w odniesieniu do konkretnego, scharakteryzowanego w odpowiednim przepisie części szczególnej lub przepisie pozakodeksowym czynu zabronionego oraz w odniesieniu do indywidualnie oznaczonej osoby bezpośredniego wykonawcy (por. wyrok SN z dnia 10 maja 1982 r., Rw 317/82; postanowienie SN z dnia 20 października 2005 r., II KK 184/05).

Pomocnik zatem działa w zamiarze wsparcia sprawcy głównego (wyrok SA w Poznaniu z dnia 22 stycznia 2015 r., II AKa 258/14). W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że "pomocnictwem jest ułatwienie popełnienia czynu zabronionego (cum dolo directo albo cum dolo eventuali) innej osobie, czyli konkretnej osobie, ale niekoniecznie zindywidualizowanej w danym postępowaniu co do tożsamości" czego konsekwencją jest twierdzenie, że "o ile dla przyjęcia pomocnictwa niezbędne jest, znajdujące potwierdzenie w materiale dowodowym konkretnej sprawy, przekonanie sądu o tym, że istniała osoba indywidualnie oznaczona, względem działań której podejmowane były przez pomocnika czynności określone w dyspozycji przepisu art. 18 § 3 kk (oraz dyspozycji przepisu określającego znamiona przestępstwa, którego dopuszczał się sprawca), o tyle brak jest podstaw zarówno do twierdzenia, że osoba ta musi być z imienia i nazwiska oznaczona w czynie przypisanym pomocnikowi, jak i do twierdzenia, że personalia tej osoby muszą być znane pomocnikowi".

Stanowienie SN z dnia 20 października 2005 r., II KK 184/05). Przesądza to, że z perspektywy osoby

ułatwiającej popełnienie
czynu zabronionego
znamiona pomocnictwa
wymagają
indywidualizacji osoby
bezpośredniego
wykonawcy. Ułatwianie
skierowane być musi
zatem albo do
indywidualnie oznaczonej
osoby, albo do
zindywidualizowanego
kręgu osób. W odniesieniu
do warunku
indywidualizacji osoby
bezpośredniego
wykonawcy trafnie
wskazuje SN, że przyjęcie
kwalifikacji opartej na
konstrukcji pomocnictwa
możliwe jest wówczas,
gdy organ procesowy
uksztaluje przekonanie
o istnieniu indywidualnie
oznaczonego
bezpośredniego
wykonawcy, niekonieczne
jednak dysponując
niezbitą pewnością co do
jego istnienia (por. teza
postanowienia SN z dnia
20 października 2005
r., II KK 184/05; zob.
szerzej w tej kwestii P.
Kardas, Podżeganie..., s.
161 i n.). Pomocnictwo
stanowi odrębny (od
poszczególnych postaci
sprawstwa, a także
podżegania) typ czynu
zabronionego, czego
konsekwencją jest to,
że możliwość pociągnięcia
do odpowiedzialności za
pomocnictwo nie jest
uwarunkowana
uprzednim czy też
równoczesnym uznaniem
za winnego sprawcy
wykonawczego (wyrok SA

w Warszawie z dnia 9 marca 2006 r., II AKa 58/06, Apel. W-wa 2006, nr 3, poz. 11).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy, nie ulega wątpliwości, iż oskarżony swoim działaniem, ułatwił usiłowanie popełnienia przez nieustalonego sprawcę przestępstwa polegającego na kradzieży z włamaniem (art. 279 § 1 kk). Okoliczności sprawy, a mianowicie fakt, iż oskarżony czekał w samochodzie marki O. (...) obserwując kiedy włamywacz usiłuje uruchomić pojazd V. (...), po czym z uwagi na interwencję właściciela pojazdu ucieka do pojazdu marki O. (...) i odjeżdża wspólnie z oskarżonym, nie pozostawiają ku temu najmniejszych wątpliwości. D. D. zrealizował tym samym znamiona z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 279 § 1 kk.

Oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu w warunkach art. 64 § 1 kk, bowiem został skazany za wyrokiem Sądu (...) w P. (...) z dnia 17 czerwca 2010 roku w sprawie (...) za czyn z art. 280 § 1 kk tj. przestępstwo podobne, bo przeciwko mieniu i w okresach od 27 sierpnia 2014 roku do 25 kwietnia 2016 roku oraz od 26 czerwca 2017 roku do 27 października 2017 roku

odbywał karę pozbawienia wolności.

Oskarżyciel publiczny postawił nadto oskarżonemu zarzut popełnienia występku z art. 178 a § 1 kk oraz z art. 178 b kk.

Definicję stanu nietrzeźwości zawiera art.115 § 16 kk przyjmujący, że zachodzi on, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Oskarżony naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w sposób umyślny, albowiem kierował pojazdem w stanie nietrzeźwym. W stan ten wprawił się dobrowolnie. Podstawową zasadą prawa o ruchu drogowym jest bowiem trzeźwość kierującego pojazdem. Wypełnił tym samym znamiona występkę z art. 178a § 1 kk.

Oskarżony jako uczestnik ruchu drogowego zobowiązany był do przestrzegania zasad bezpieczeństwa tegoż ruchu.

Popelnia natomiast czyn zabroniony opisany w art. 178b kk ten, kto zaniecha niezwłocznego zatrzymania pojazdu mechanicznego i kontynuuje jazdę, mimo polecenia zatrzymania się wydanego przez osobę uprawnioną. Osobą tą może być wyłącznie osoba uprawniona do kontroli ruchu drogowego, jest zgodnie z Prawem Drogowym funkcjonariusz Policji (art. 129 ust. 1 i 2), Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organów porządkowych (art. 129 ust. 4), Straży Granicznej i Służby Celno-Skarbowej (art. 129 ust. 4a) oraz inspektor Inspekcji Transportu Drogowego (art. 129a). Polecenie zatrzymania musi być wyrażone przy użyciu sygnałów dźwiękowych i świetlnych. Dla bytu przestępstwa niezbędne jest aby sprawca miał świadomość wydania polecenia zatrzymania pojazdu mechanicznego, zaniechał niezwłocznego zatrzymania pojazdu i wbrew temu poleceniu kontynuował jazdę.

Okoliczności sprawy, rozumiane tutaj jako możliwość obserwacji sytuacji, nie nasuwały wątpliwości co do świadomości oskarżonego w jakim zdarzeniu uczestniczy. Sam oskarżony przyznał, że miał świadomość, że

funkcjonariusze Policji wydali mu polecenie zatrzymania się i prowadzili za nim pościg. Funkcjonariusze użyli zarówno sygnałów dźwiękowych, jak i świetlnych w celu zatrzymania pojazdu prowadzonego przez oskarżonego. Tym samym D. D. wypełnił znamiona występkę z art. 178b kk.

W sprawie nie zachodzą żadne okoliczności wyłączające bezprawność czynów oskarżonego, albo jego winę. W momencie podejmowania zarzucanych oskarżonemu działań przestępnych był on osobą dojrzałą i w pełni poczytalną. Oskarżony jest zdolny do rozpoznania bezprawności swoich czynów, znajduje się w sytuacji, która nie wyklucza możliwości dania posłuchu normie prawnej. Znajdował się ona w normalnej sytuacji motywacyjnej, zatem można było od niego wymagać zachowań zgodnych z prawem a nie zachowań realizujących znamiona przestępstw.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
D. D.	1,2,3	I,II,III	Kara 1 roku pozbawienia wolności (czyn I), kara 6 miesięcy pozbawienia wolności (czyn II) oraz kara 6 miesięcy pozbawienia wolności

			<p>(czyn III) są adekwatne do stopnia winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości jego czynu, a uwzględnia:</p> <p>a/ okoliczności obciążające:</p> <ul style="list-style-type: none"> • działanie pod wpływem alkoholu (czyn II i III), • uprzednia wielokrotna karalność w tym działanie w tzw. recydywie; • znaczny stopień zawinienia; • znaczny stopień społecznej szkodliwości. <p>b/ jako okoliczności łagodzące:</p> <ul style="list-style-type: none"> • przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu (czyn II i III).
D. D.	4	I,II,III	<p>Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk Sąd połączył orzeczone wobec oskarżonego jednostkowe kary i wymierzył karę łączną 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności. Rozstrzygnięcie powyższe uzasadniają związki podmiotowe i przedmiotowe jakie zachodzą pomiędzy zarzucanymi oskarżonemu czynami (wyrok S.Apelacyjnego w Gdańsku z dnia</p>

			20.12.2001 r., II AKa 495/01, OSAG 2002/1/4.
D. D.	4	I,II,III	<p>W ocenie Sądu nie ma podstaw do zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. Rozstrzygnięciu takiemu sprzeciwia się wymiar kary pozbawienia wolności (kara przekracza okres 1 roku), jak również fakt uprzedniej, wielokrotnej jego karalności, co nie pozwala na postawienie wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej.</p> <p>Oskarżony nie ma wpojonego poszanowania prawa, powinności, a wręcz wykazuje cechy zdemoralizowania. Te cechy osobowości nie uzasadniają wymierzenia łagodnej kary. Świadczą one, że stan osobowości oskarżonego wymaga poddania go resocjalizacji w warunkach izolacji zakładu karnego, bez czego nie osiągnie się jego poprawy. Sąd wziął także pod uwagę cele ogólnoprewencyjne orzeczonej kary. Ich istota polega na wpływaniu - także poprzez jej niezbędną, to jest konieczną surowość - na kształtowanie postaw moralnych, organizujących społeczeństwa, wiarę w nie i ufność w celowość przestrzegania norm systemu te tworzących. Orzeczona</p>

			<p>kara będzie zatem mieć także wpływ na każdego, kto w jakikolwiek sposób dowiedział się o przestępstwie i zapadłym orzeczeniu. Chodzi przy tym nie tylko o wpływ na środowisko sprawcy, ale i na innych członków społeczeństwa. Kara jest bowiem również jednym z ważnych środków zwalczania przestępczości, tak w sensie jej funkcji odstraszającej, jak i w zakresie kształtowania społecznie pożądanego postaw. Chodzi o to, aby nawet osoby skazane wdrażać do poszanowania zasad współżycia społecznego oraz do przestrzegania porządku prawnego i tym samym przeciwdziałać powrotowi do przestępstwa.</p> <p>Z tego też powodu tylko kara bezwzględna pozbawienia wolności może spełnić swoje cele.</p>
D. D.	5	II	<p>Ponieważ oskarżony dopuścił się przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w ruchu drogowym w stanie nietrzeźwości, Sąd na podstawie art. 42 § 2 kk zobligowany był orzec zakaz prowadzenia wszelkich podjazdów mechanicznych lub pojazdów mechanicznych określonego rodzaju na okres 3 lat. Ten środek karny ma nie tylko charakter represyjny, lecz także pełni funkcję prewencyjną, poprzez</p>

			wyeliminowanie osoby stwarzającej zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu lądowym.
D. D.	6	III	Na mocy art. 42 § 1a pkt 1 kk orzeczono wobec oskarżonego obligatoryjny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Ten środek karny ma nie tylko charakter represyjny, lecz także pełni funkcję prewencyjną, poprzez wyeliminowanie osoby stwarzającej zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu lądowym. W ocenie Sądu pozbawienie oskarżonego uprawnień do kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi na okres 1 roku zapewni realizację wychowawczych i zapobiegawczych celów wskazanego środka karnego.
D. D.	7	II,III	Na podstawie art. 90 § 2 k.k. w zw. z art. 85 § 1 i § 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. Sąd połączył orzeczone wobec oskarżonego środki karne w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i orzekł wobec oskarżonego łączny środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat.
D. D.	8	II	Celem wzmocnienia orzeczenia o karze i prewencyjnego

			<p>oddziaływania orzeczenia, jak również dla podkreślenia naganności i bezprawności zachowania oskarżonego, w związku z popełnieniem czynu wypełniającego dyspozycję art. 178a § 1 kk, Sąd mając za podstawę treść art. 43a § 2 kk orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne o charakterze obligatoryjnym w wysokości 5.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej.</p>
<p>5. <i>1Inne</i> ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
D. D.	9	I,II,III	<p>Okres pozbawienia oskarżonego wolności w sprawie Sąd zaliczył wskazanemu na poczet orzeczonej kary, kierując się zasadą wyrażoną w treści art. 63 § 1 kk. W oparciu o treść art. 63 § 1 kk. Sąd zobligowany jest zaliczyć oskarżonym okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie na poczet orzeczonej kary aby dolegliwość związana z zatrzymaniem sprawcy nie pozostała poza nawiasem wymierzonej mu i podlegającej wykonaniu kary pozbawienia wolności albo orzeczonej kary</p>

			<p>ograniczenia wolności lub kary grzywny. Tak więc zaliczenie okresu zatrzymania na poczet jednej z wymienionych kar stanowi ustawowe dobrodziejstwo dla oskarżonego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zgodnie wyrażany jest pogląd, iż okres rzeczywistego pozbawienia sprawcy wolności w sprawie podlega zaliczeniu na poczet kary podlegającej efektywnemu wykonaniu (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 1970 r., RNw 33/70, LEX nr 21325, wyrok SN z 24 sierpnia 1988 r., V KRN 161/88, OSNPG 1988, z. 12, poz. 129; wyrok SN z 18 stycznia 1993 r., III KRN 158/92).</p> <p>W związku z powyższym zaliczono oskarżonemu na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania w sprawie od dnia 15.05.2020 roku godz. 11:10 do dnia 16.05.2020 roku godz. 17:35.</p>
<p>7.6. inne zagadnienia</p>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego</p>			

nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę		
7. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
10	<p>W oparciu o art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 618 § 1 kpk, art. 616 § 2 kpk, art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa:</p> <p>a/ tytułem zwrotu wydatków związanych z udziałem w sprawie kwotę 70 zł obejmującą:</p> <ul style="list-style-type: none"> - opłatę przewidzianą za udzielenie informacji z rejestru skazanych – 30 zł - ryczałt za doręczenia korespondencji w postępowaniu przygotowawczym oraz sądowym – łącznie 40 zł (§ 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym / Dz. U. Nr 108, poz. 1026 z późn. zm./), - wynagrodzenie biegłych sądowych za wydanie opinii sądowo psychiatrycznej – 382,00 zł, 	

	b/ tytułem opłaty kwotę 300 złotych - ustalono na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 4 i art. 6 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 roku , Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).
6. 1Podpis	